

føreligge i dette Dieblif. Det er da for det Første, at den Spænding og Misstemning, hvorom Andragerne i 1856 idelig og idelig tale, jo nu er forsvunden og har veget Pladsen for en Tilstand, der er overordentlig glædelig, hvor Godseiere og Fæstebønder mødes med hinanden og ere rede til at laae lidt af paa hver Side og gjennem en fredelig og velvillig Discussion opnaae Enighed om de mange Spørgsmaal, som hidtil have ligget dem imellem. Nu vel, lad os underkaste Forstaelsen den gode Prøve, som Fæstespørgsmaalet nu tilbyder; lad os endelig drage praktist Fordeel af den sjeldne, af den paradisiske Tilstand, som her viser sig for os. Der er jo virkelig Betingelser tilstede, for at man uden smaalig Nag fra nogen Side kan bringe saadanne Spørgsmaal frem og vente, at der fra den ene og den anden Side vil være Nædebonhed til at komme hinanden imøde. Den næste Omstændighed af stor Betydning er den, at Godseierne ikke længer ville kunne paastaae, saaledes som der blev paastaet af dem i Andragendet af 1856, at de ere „en fra Rigsdagen udelukket Minoritet“. Efter den Forsatning, vi nu have, hvilke Ulemper den saa forresten kan have, er den Ting dog i alt Fald vundet, at de danske Godseiere ikke danne nogen udelukket Minoritet; Grundloven hjemler dem en fast og sikker Plads i Landstinget, saa at der virkelig indensfor Rigsdagens eget Omraade er Nogen, med hvem der kan forhandles som Representant for hele Standen. Det er en Omstændighed, som forekommer mig i høj Grad at ville lette Arbejdet, thi det er ikke sandsynligt, at man, hvis de nu i Rigsdagen tilstedeværende Godseiere træde op og aabne Forhandlinger om denne Sag, vil svare dem, som der blev svaret de saa Mænd, som gjorde et lignende Forsøg i 1856, at man ikke vilde anerkjende nogen Trediemand som berettiget til at tale paa Standens Vegne. Dertimod ere vi jo nu saa heldige at have nogle af de værste Protestanter siddende i Landstinget, saa at der altsaa er Udset til, at noget Heldigt vil kunne bringes tilbete. Den tredje Omstændighed, og den, som forekommer mig at være den gunstigste af alle,

er den, at vi have et Ministerium, som istedetfor at være udgaaet fra Bureaukratiets uføkkelige og frihedsfjendiske Rækker, er sprunget frem lige ud af Godseierstandens egen Midte, og hvis Medlemmer derfor maade antages, ikke blot at have deres Standfællers ved Fødselen arvede høje, lyse og fine Blik paa Samfundsforholdene, men som ogsaa ere stillede saa heldigt, at hvad de gjøre i denne saa vigtige Sag, sikkert vil blive godkjendt af den Stand, hvortil de høre. Saadanne tre heldige Omstændigheder bør Bennerne af Fæstesagens Fremme ikke lade gaae ubenyttede forbi. Diebliffet er i høj Grad skiftet til at benytte dem, men vil man forspilde dem, da bære man sig ad, som det ærede Medlem har gjort. (Winthe r: Ja, lad os see Enden først!) Det ærede Medlem vil „see Enden“. Ja, muligvis vil man engang kunne sige til det ærede Medlem omtrent det Samme, som Joseph engang var istand til at sige til sine Brødre: „Du tænkte at vende det til det Onde, men det har vendt sig til det Gode“. Paa den Maade vil maaffee det ærede Medlem vinde nogen Fortjeneste af denne Sag, men jeg er overbevist om, at det ogsaa vil blive den allereste.

Formanden: Der er 5 Medlemmer, som endnu have ønsket at udtale sig, og jeg har derfor opgivet Haabet om at tilendebringe Sagen i nærværende Møde. Da jeg ønsker at undgaade at holde Møde imorgen, og Sagen heller ikke vil kunne foretages paa Lørdag, eftersom der allerede paa Landstingets Dagsorden er opført en Sag, der vil kræve den høttærede Indenrigsministers Tilstedeværelse der, vil jeg ansee det rigtigst at standse Forhandlingerne i dette Møde og fortsætte dem i et Møde taften. (Høgsbro: Jeg frasalder Ordet! Hall: Jeg frasalder Ordet!) Jeg antager ikke, at alle Medlemmer frasalder Ordet. — De 5 Medlemmer, som have begjært Ordet, ere de ærede Medlemmer for Skanderborg Amts 2den Valgfreds (Rosenfranz), Kjøbenhavn Amts 1ste Valgfreds (Hall), Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro), Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winthe) og Dens